

Με σεβασμό απέναντι στα κελαηδήματα του Ηπειρώτικου κλαρίνου

[/ Πεμπτούσια](#)

Ο τίτλος από μόνος του αποτελεί μια θαυμάσια σύνοψη του θέματος και παρουσιάζει επιγραμματικά, όσα ανθρωπολόγοι και ειδικοί επιστήμονες διαπραγματεύονται. Το αξιοθαύμαστο είναι ότι οι νέοι σήμερα αποδέχονται, συνεχίζουν και γίνονται μέτοχοι αυτού του πολιτισμού, του πολιτισμού των πατεράδων τους, πάρα τις όποιες πολιτισμικές αναμετρήσεις, ξένες επιρροές και άλλους τρόπους διασκέδασης που προβάλλονται.

Είναι αυτό που τονίσαμε σε περασμένο άρθρο μας ότι η παράδοση δεν διδάσκεται, βιώνεται και είναι ριζωμένη βαθιά μέσα μας. Θα το γράψει πετυχημένα ο μεγάλος νεοέλληνας Φώτης Κόντογλου: «Σε απορία βρίσκεται κανένας, τι να πρωτοπεί γι' αυτά τα τραγούδια του λαού μας, και πως να τα παινέψει, και πως να τα περιεργαστεί, για να κάνει τον άλλον να τα νοιώσει. Μα όποιος τα νοιώθει τα νοιώθει. Σε όποιον δεν τα νοιώθει, δε φελά κανένας εξηγάτορας.»